

THEO ĐẠO CÔNG GIÁO

Tôi là con út của một gia đình Nam Hàn có 5 người con. Cha Mẹ tôi làm ăn khá giả và sống theo lời dạy của Khổng giáo, Phật giáo và đạo của tổ tiên ông bà truyền lại. Năm tôi lên 4 tuổi, chị cả tôi lập gia đình với một thanh niên Công Giáo. Đây là cơ hội đầu tiên giúp gia đình tôi chú ý đến Đạo Công Giáo.

30 năm sau, Cha Mẹ tôi cùng với tất cả các anh chị tôi đã lập gia đình, lần lượt xin gia nhập Giáo Hội Công Giáo, chỉ trừ một mình tôi.

Tôi hoàn toàn đứng vững với Đạo Công Giáo. Nhưng rồi 3 lý do sau đây đã thôi thúc tôi quyết định xin Rửa Tội.

Lý do đầu tiên là cuộc đảo lộn kinh tế, chính trị và luân lý nơi xã hội Triều Tiên. Bắt đầu từ thập niên 1960, nền kinh tế Nam Hàn phát triển mạnh kéo theo hậu quả làm lung lạc nền luân lý đạo đức cổ truyền vốn được người dân Nam Hàn tôn trọng. Tôi cảm thấy chán nản thất vọng trước các biến đổi đau thương này.

Lý do thứ hai là vấn đề giáo dục con cái. Tôi là giảng sư tại đại học Séoul về môn kịch nghệ. Tôi bị dẫn co giữa hai bốn phận: nghề nghiệp và gia đình. Tôi cảm thấy lo âu trước tương lai của 3 đứa con. Làm sao chu toàn bốn phận làm mẹ khi mà tôi phải dành nhiều thời giờ cho việc dạy học?

Âu lo này lớn dần khi đứa con trai đầu lòng tới tuổi cấp sách đến trường. Cậu bé thường ngây thơ hỏi tôi:

- *Mẹ à, khi chết, mình lên trời phải không?*

Hoặc một câu hỏi khác:

- *Cuối cùng rồi ai ai cũng gặp nhau trên trời hết hả Mẹ?*

Vừa nói cậu bé vừa đứng sát vào người tôi, cọ má vào mặt tôi và nói:

- *Ở trên trời thì mình cũng làm giống như vậy hả Mẹ?*

Trước các câu hỏi ngây của con, thú thật, tôi cảm thấy lúng túng, bất lực. Sau cùng, tôi quyết định cho con theo học tại trường Công Giáo.

Lý do thứ ba, mà có lẽ là lý do quyết liệt nhất, thôi thúc tôi xin theo Đạo Công Giáo, đó là cái chết bất ngờ của Mẹ tôi. Khi được báo tin Mẹ đau nặng, tôi vội vã về thăm Mẹ. Nhưng Mẹ tôi đã trút hơi thở cuối cùng trước khi tôi tới nhà. Theo thói tục Triều Tiên thì chính một người thân trong gia đình có nhiệm vụ

trang điểm mặt và tay của người quá cố. Tôi xin được làm nhiệm vụ này. Nhưng khi tay tôi chạm đến mặt và tay của Mẹ thì tôi cảm thấy rùng mình, vì xác Mẹ tôi lạnh như đá. Tôi bàng hoàng xúc động. Bàn tay của người mẹ dịu hiền đã từng chăm sóc vuốt ve chúng tôi, giờ đây chỉ còn là một bàn tay lạnh giá, vô hồn. Tuy nhiên cùng lúc đó, tôi cảm thấy Mẹ tôi vẫn còn hiện diện sống động trong phòng. Tôi bỗng hiểu được rằng: "Chết không phải là hết, nhưng chết là bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống vĩnh cửu". Đức Tin Công Giáo của Mẹ tôi đã chuyển vào hồn tôi. Tôi quỳ gối xuống, trước Ảnh Thánh Giá Đức Chúa GIÊSU KITÔ, lần đầu tiên đọc kinh cầu cho Mẹ tôi cùng với các tín hữu Công Giáo đang có mặt.

Tôi bắt đầu cảm nghiệm được Tình Yêu THIÊN CHÚA, qua tình yêu của Mẹ tôi dành cho con cái, xứ sở và dân tộc Đại Hàn. Sau đám táng Mẹ tôi, tôi đã quyết định xin theo Đạo Công Giáo.

(Đó là lời bà Bernadette Huyền Vũ kể).

... Chứng từ thứ hai của một thanh nữ tân tông ẩn danh.

Tôi sinh ra trong một gia đình ngoại giáo thật nghèo, ở về phía Nam Triều Tiên. Gia đình chúng tôi gồm Cha Mẹ, người anh và tôi. Thân phụ tôi vô phúc mắc phải chứng nghiện rượu. Mọi việc trong nhà đều do Mẹ tôi cáng-đáng. Do đó, ngày đưa em kế tôi chào đời, cũng là ngày Mẹ tôi vĩnh viễn rời bỏ cõi trần. Gia đình tôi nếm mùi cay-đắng khổ-đau thật sự.

Thân phụ tôi cùng anh tôi đến sống với gia đình ông bác. Tôi thì tá túc nơi một gia đình khác. Tình trạng phân cách thâm sâu này kéo dài trong vòng hai năm.

Cho đến một ngày, Cha tôi quyết định mang anh tôi và tôi trở lại ngôi nhà cũ của chúng tôi. Trong thời gian này, tuy chúng tôi vẫn nghèo, nhưng ít ra chúng tôi cảm thấy hạnh phúc. Nhưng rồi Cha tôi lại rơi vào nạn nghiện rượu như trước. Gia đình chúng tôi mất vui. Đây là lúc tôi quyết định bỏ gia đình lên thủ đô Séoul tìm việc làm, để có tiền giúp Cha tôi bỏ tật nghiện rượu.

Chỉ một thời gian ngắn sau đó, tôi được tin thân phụ từ trần. Tôi buồn sầu chán nản vô cùng. Tôi khóc và thầm gọi tên Mẹ tôi. Những người bạn cùng làm một sở với tôi rất tử tế. Họ tận tình an ủi tôi. Nhưng ý nghĩ tôi là đứa con mồ côi, đủ làm tôi buồn khôn tả. Tôi cay đắng tự hỏi: "Mới 15 tuổi đầu, sao đời mình lắm nỗi gian truân?" Và tôi lại thầm gọi tên Mẹ tôi.

Một ngày, tôi bước chân vào một thánh đường Công Giáo và tham dự Thánh Lễ. Tôi khẩn cầu cùng Đức Chúa GIÊSU và Đức Mẹ MARIA, xin các Ngài trở thành CHA MẸ của tôi. Sau đó tôi ghi tên học giáo lý do một nữ tu đảm trách. Dần dần tôi khám phá ra rằng, tôi là con của THIÊN CHÚA. Ý tưởng này là một sức mạnh mới mẻ, gieo vào lòng tôi một niềm vui khôn tả.

Tôi học giáo lý trong 6 tháng và được Rửa Tội vào một ngày trong tháng NĂM, với tên thánh là Gioanna. Từ đây tôi là con Chúa. Tôi sung sướng đến rơi lệ. Ngày hôm đó tôi quý gối và sốt sắng thân thưa cùng Chúa rằng:

- Lạy Chúa, kể từ giây phút này, xin cho con đừng bao giờ chán nản giữa muôn vàn khó khăn. Xin cho con can đảm nói về Chúa và cho con được luôn sống hiệp nhất với Chúa.

Một ngày, Cha Sở trong xứ đạo giới thiệu với tôi về **phong trào Thanh-Lao-Công**. Tôi tham dự các buổi họp và gặp thấy nhiều người trẻ cũng sống hoàn cảnh khổ đau như tôi. Dần dần tôi học biết cách thức chia sẻ với người khác, nghĩ tới người khác và sẵn sàng giúp đỡ người khác.

Thanh-Lao-Công mở rộng trước mắt tôi những chân trời huynh đệ mới mẻ và đầy khích lệ. Trước đây tôi khép mình trong những vấn đề của riêng tôi. Giờ đây tôi rộng mở tâm tình cho người khác. Với các bạn trong phong trào Thanh-Lao-Công, tôi muốn nói với các bạn rằng:

- Hãy cố gắng sống một cuộc sống xứng đáng. Cố gắng làm điều thiện và giúp ích người khác. Nguyên xin THIÊN CHÚA luôn luôn hiện diện trong cuộc đời các bạn.

("Échos de la Rue du Bac", n.189, 11/1984 + n.249, Mai/1990).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt